

BURLESZK

egy időben azt hittem, sejtek valamit a költészetről.
diadalmas ének, gondoltam,
ami a barlang falára rajzolt vadászati látomásokhoz
hasonlatos.
szómágia, nem szómérnökség.
ima, átok, és valóság alatti metafizika.

honnan tudtam volna, hogy, aszongya' hogy,
apokaliptikus sebek borítják az emberek lelkét,
és a sebekből rossz szellemek virágoznak,
és éjszaka elhervasztják mind a szép rózsabokrokat,
reggel pedig hallod, „látjátok, ide születtünk!” – ordítják
a parasztok.

honnan tudtam volna, hogy colostokkal kell nekivágni
a versírásnak.
ujjmértékkel, hunyorítva rakosgattam a szavakat,
közben megtanultam ezt-azt az értelemről,
és ahol az értelem véget ér,
ott kezdődik a mese,
és a mesében egy sánta kutya nyüszít minden éjszaka,
és a sánta kutya uralja az utcát.

MÓLÓ

Kabai Lórántnak

Látja isten, hogy állok ezen a szaron.
Mint gondolat egy zavaros elmében,
megpördülök,

és az első szembejövő létrán lekapaszkodom,
hogy végre valami lápos, bizonytalan talajra érjek.

Szeplőtelenül, újra, botorkáltam a homokban,
és az apró üveg-, kavics- és kagylómorzsalékban
kirajzolódtak égitestekhez hasonló árnyak,
durcásan ráncigálták egymást,
mint érvényüket veszített bizonyosságok,
mint salakkal dobálózó bukott héroszok álmaink ketrecében.

Feltűrt nadrággal tolakodtam
a part menti sűrű, fekete tejbe,
élő és halott medúzák kocsonyás fátylai közé,
lábam alatt süllyedt az iszap,
és belül zúgtam, mint a tenger.